

Операција „Гладио“ у Француској – почетак краја или крај почетка

Горан ЈЕВТОВИЋ
нов 16, 2015

Пишући недавно текст „Избегличка катастрофа Србије“, [\[1\]](#) о диригованој сеоби огромне масе **странаца** (а не избеглица, азиланата, миграната...) са два континента право у срце Европе, ту „необичну“ појаву сам окарактерисао пуних једанаест дана пре терористичког акта у Паризу, дословно на следећи начин:

„Посреди је глобалистички пројекат дестабилизације већег дела европског континента – пут ка неутралисању или „репрограмирању“ држава и нација, промени демографске слике, разарања још оно мало преосталих хришћанских вредности, изазивања трајног али контролисаног хаоса, појачавања вишедимензионалне вођене кризе којом се филигрански управља из једног центра и стварања услова (терористички акти, побуне, економски колапс и др.) за избијање једног или више ограничених или тоталних оружаних сукоба са фаталним последицама, у којима ће се сви тући противу свих (...)“

Е, сада, не бих да паметујем и да копирам Пол Крејг Робертса и остале сјајне светске геоаналитичаре и истинске експерте, зато што је и лаицима, након неколико дана од терористичких аката у Паризу, надам се постало јасно да је посреди најобичнија, (не)квалитетно изведена намештаљка коалиције западних обавештајно-субверзивних служби, у којој су изгинули и рањени недужни људи. Међу њима је, нажалост, било и држављана Србије.

Или има оних (бар међу пробраним читаоцима) који су и даље убеђени да некакви терористи ИСИЛ-а, па још у статусу свежих избеглица-азиланата, без ичије и то снажне подршке у земљи у којој се налазе (при том не мислим на подршку било кога, већ организованих (пара)државних структура), шетају опасани експлозивом и бомбама, преносе пушке и пиштоље и осталу специјалну технику центром Париза, а да не буде примећено и да се о томе благовремено ништа не сазна? **У једној од водећих западних држава, у којој је од давнина међу грађанством развијен популарни „доушнички“ дух на бази реалних страхова.**

И све то у ери тоталне електронске и сваковрсне контроле, где је могућност командовања „на даљину“ са више хиљада километара, али и у локалним, микро условима, скоро па немогућа мисија.

Посреди је класична „false flag“ или, у преводу, акција „лажна застава“, како би се према опробаном рецепту обезбедио ваљани повод и, подразумева се, медијски и на све друге начине диригована подршка целокупне светске јавности за озбиљнију интервенцију западне алијансе на Блиском истоку, у Сирији и, рецимо, у Ираку. Управо удари француских авиона по циљевима у близини града Раке, који су полетели са носача „Шарл де Гол“ (гле чуда, баш се ових дана, пре терористичког удара на Париз, приближио сиријском територијалном мору), потврђују напред наведену тезу.

Догорело им је до ноката – Русија је непланирано помрсила рачуне у овом делу Блиског истока и ствари не иду према основној замисли. ИСИЛ, као терористичка формација која је организована, вођена и финансирана управо од стране западних сила, трпи озбиљне губитке, препушта заузету територију и налази се пред поразом. Бар што се тиче фронтског ратовања. Прелази у герилу, а то није резултат који је очекиван и планиран.

И треба их сада спасавати (али не само њих већ и изворишта нафте која су до сада држали а најзначајнија су баш код Раке!) тако што ће их наводно тући свим снагама. Све док не погоде неки од руских борбених апарата, па тако крене озбиљна битка са главним противником, или док се не донесе одлука и започне копнена операција ширих размера. Подразумева се против Асадове, једино легалне оружане силе.

Истовремено са наведеним циљем, потребно је обичан народ широм Европе, дакле, не само у Француској (која је одабрана за терористичке акте из више познатих разлога), континуирано држати у стању шока и у мерама ванредног, скоро ратног стања, стварајући тако у амбијенту жестоке психолошко-пропагандне операције услове за несметану легализацију изворног тоталитаризма. Према потреби (а биће сасвим сигурно баш тако) изазвати више нових терористичких удара и ситуацију довести до усијања.

Откуда овакав терористички акт у срцу Европе и шта се десило са снажним француским обавештајним и безбедносним службама, које су потпуно, наводно, подбациле?

Уколико неко до сада није чуо да глобални владари света више деценија изводе сличне акције за које имају маштовите називе – „лажна застава“, „црне операције“, „цокер акције“, затим, „асиметрично ратовање“ а у последње време и „хибридни ратови“, и да се јединствени оперативни пројекат под којим се све то одиграва назива – „Гладио“, те да је разоткривен негде још почетком 80-тих, прво у Италији, а затим 90-тих у још неколико западноевропских земаља, онда препоручујем да што пре прочита књигу „Тајне НАТО армије – Операција Гладио и тероризам у Западној Европи“, аутора Данијела Ганзера, швајцарског професора историје на Универзитету у Базелу. Човека који је успео да дође не само до података о наведеној тајној или још прецизније, организованој паравојсци, већ и до оригиналних докумената у вези са тим.

(Пара)војни ешелони са шифрованим називом „Гладио“ (онако како се и операција у непрекинутом трајању назива) су, практично, тајна армија под окриљем врха НАТО, тачније одабраних стручњака из естаблишмента водећих чланица тог савеза. Организационо, логистички и оперативно су под командом специјалних служби и органа у саставу компликоване НАТО структуре. Њима непосредно, уз адекватну легенду и по правилима врхунске конспиративности, руководе поједини одабрани субверзивни делови обавештајних и осталих служби.

Ко ће бити конкретни „извршиоци радова“, да ли ће се у функцију ставити самоубице опасане експлозивом, или разноразни (исламски) фанатици, мафијашки кругови или озбиљни оперативци, односно специјални агенти који се активирају за конкретан задатак а које на вези држе одабрани делови служби (тзв. ресори за операције), затим, диверзантски експерти, читаве мале јединице, или неко трећи, потпуно је ирелевантно и ствар је маште, односно значаја циља који се жели постићи у задатим, у овом случају, врло компликованим условима. Ти и слични детаљи ионако служе за замајавање јавности и одвлачење пажње од онога што је главни проблем, односно узрок. Зато и имамо губљење времена на небитним стварима, рецимо – је ли пронађени пасош оригиналан или фалш и откуда на лицу места, затим су ту одмах и као по правилу изјаве бројних, наводних очевидаца, „случајно“ преживелих људи, и низ других монтираних ситуација. Глобална медијска машинерија је код таквих догађаја у пуном и кординираном замаху широм света. Колонијалне „подружнице“ наравно да не изостају. Најбољи и нама најближи пример тога су специјалне, вишесатне или чак целодневне емисије, рецимо, српских медија предвођених РТС-ом, на којима сменски дефилују припремљени режимски али и они други, општеупотребљиви аналитичари, специјалисти, стручњаци, као и одабрани носиоци власти. Сви заједно благовремено брифовани како да дезавуишу јавност. Наравно, таквих емисија нема када се погоди цивилни руски авион или када страдају бројни цивили у Авганистану, Ираку, Либану и широм света.

Да ли су операције попут „Гладио“ измишљотина и да ли је могуће да се западни свет – водеће западне, то јест, северноатлантске силе и разноразне организације формиране од стране њих, а на првом месту НАТО савез, деценијама служи таквим непочинствима, која у 21. веку попримају још агресивнију форму и динамику? Ако је неко позван да у вези са тим поуздано и ваљано сведочи, то смо управо ми, Срби. Одговор у вези са напред наведеном дилемом је, дакле – да. Да ли смо заборавили Маркале, Сребреницу и посебно случај Рачак? Надам се да нисмо. То су акције из асортимана „Гладио“.
Уцбенички примери.

НАТО је, иако је званичан политичко-војни савез, иако има легалну међународноправну агенду (имао сам ту „привилегију“ да их упознам споља, али још боље изнутра), изнад свега организација постављена на својеврсним гангстерским принципима и то не држава чланица као таквих, већ глобалних владара света, чија је, уствари, ова војна дружина основна полуга.

Ево најбољег и најоригиналнијег примера (поред горе наведених) како они заиста функционишу у пракси и чиме се служе. Ради се о тајној операцији под кодним називом „Апокалипса“, која се одвијала мимо званичне одлуке Савета НАТО током оружане агресије на СР Југославију 1999. године.

Тај тајни план је (поред оног основног под називом „Савезничка снага“), благовремено, још 1998. године када је донета одлука о агресији и извршене све припреме, открио наш легендарни обавештајац, генерал-потпуковник Јован Милановић (о томе сам детаљније писао у тексту: „Тони Блер – повратак јахача Апокалипсе“ [\[iii\]](#)), па да се подсетимо.

„Апокалипса“ је тајни назив за трећу и четврту фазу оружане агресије на СР Југославију 1999. године, која је одлуком Савета НАТО вођена под шифром „Савезничка снага“. И то је био масовни удар на цивилне циљеве и изазивање потпуне хуманитарне катастрофе.

Мало коме је познато да је одлука Алијансе донета само за прву и другу фазу када је консензусом чланица усаглашено гађање и неутралисање свега 25 плус 9 циљева, укупно 34. Чврста процена им је била да ће СРЈ, након 96 сати гађања са дистанце важнијих војних објеката и инсталација, капитулирати, након чега би се прешло на реализацију тзв. мировног плана, односно окупације територије.

Иако је план био саздан од четири фазе, које су планиране да се изведу у три зоне на које је подељена СРЈ (прва зона – КиМ, друга – јужно од 44. паралеле и трећа северно од ње), никада нису усвојени циљеви за трећу и четврту фазу.

Дакле, за „Апокалипсу“ није донета одлука према устаљеним НАТО процедурама, а то значи да никада Савет НАТО није усвојио наставак агресије и прелазак на наведене две фазе. Тај део оружане агресије једноставно се може назвати „пиратском операцијом“, што по својој суштини и јесте било тако.

Тим бестијалним иживљавањем управо у трећој и четвртој фази, руководили су (не)формално удружени у злочиначком подухвату, без адекватне одлуке, следећи експоненти: Тони Блер, Весли Кларк, Бил Клинтон, Вилијам Пери, Медлин Олбрајт и Хавијер Солана (...)

(...) Само је америчка обавештајна агенција ЦИА, рецимо, одабрала и припремила све потребне елементе за гађање и уништавање око 900 циљева. То је, једноставно, значило – „руши све али поступно, корак по корак и изазивај хуманитарну катастрофу“ (...)

Овове ваља додати, ради јаснијег сагледавања структуре и начина (и јавног и тајног) деловања НАТО, да је оружана агресија на СР Југославију званично вођена према доктрини такозваних „вишедимензионалних операција“ (Full Dimension Operations). Сам назив говори све. Дакле, не само дејства са дистанце, затим, интензивна употреба авијације, не само дејства са копна, већ сва остала дејства – субверзивне, диверзантске, терористичке, психолошко-пропагандне и остале војне и невојне активности из богатог асортимана специјалног и осталих врста ратова.

Дакле, све је „дозвољено“, све ставити у функцију и тући противника до потпуног уништења. Ако је неопходно (према неписаним правилима и на основу искуства тако и бива), користи се сила без обзира на одлуке и важеће међународно (и унутрашње) право, држећи се смерница и планова усвојених у наднационалним оперативним телима владара света – Округли сто, Билдерберг, Трилатерала, Римски клуб....

Да ли су „Гладио“ операције, поред многих других, могуће и да ли их је било? Ценим да напред наведене чињенице и образложења недвосмислено дају прави одговор.

*

На крају, само пар импресија о тврдњама наших власти (и пратећих режимских експерата) о томе како Србија није угрожена, како Исламска држава нема интереса да нас нападне, како се ствари држе под контролом те ћемо сходно томе и даље наставити да прихватамо избеглице у још већем броју и да их гостимо, како наше службе (са западним менторима на челу, буквално!) имају потпуни увид и врше адекватне безбедносне процене и предузимају мере, и тако даље и томе слично.

Питање је дана, евентуално месеци (и то само због планираног потписивања „Споразума о нормализацији односа Србије и Косова“ као коначног „мировног уговора“, како се иначе завршава „ратна окупација“ према међународном праву – или ће можда баш то бити разлог за убрзање), када ће кренути нека од (црних, лажних, цокер...) операција из асортимана „Гладио“.

Неће ваљда? Неће, баш као што није ни ‘90-тих.

Јер, са остатком Србије нису завршили и не намеравају тако брзо.

А са тим, најважнијим делом сценарија, нису упознали марионете које воде Србију.

И неће. Све док не крене.

Волео бих да грешим. И још више – да се сви заједно пробудимо из зимског сна.

Последњи је тренутак.

[i] <http://www.fsksrб.ru/fond-strateske-kulture/autorski-tekstovi/izbeglicka-katastrofa-srbije/>

[ii] <http://www.fsksrб.ru/fond-strateske-kulture/ostalo/toni-bler-povratak-jahaca-apokalipse/>